

किमसौ न भयङ्करः

हिमालयस्य सानुप्रदेशे एकस्मिन् गङ्गरे
शतशः वनाजाः स्वैरम् अवसन् ।

एकदा शृगालः कौशलेन एकम् अजं गृहीत्वा
पल्या साकम् अभक्षयत् ।

क्रमेण अजाना संख्या न्यूना जाता ।

उपायं श्रुत्वा शृगालभार्या
अजायाः समीपम् अगच्छत् ।
भर्तुः निर्देशैनुसारं
सर्वम् अकथयत् ।

अजा प्रत्यवदत् ।

एकस्मिन् दिने शृगालः पवीमाहूय
ताम् अजां ग्रहीतुम् उपायमेकम् अवदत् ।
शृगालभार्या अवदत् ।

मा भैषीः, मम
भर्ता मृतवान् ।
पुनः भयं कुतः ?
सधैर्यम् आगच्छत् ।

भवत्या: भर्ता
कुटिलचित्तः
अस्ति,
अतः निश्चयेन
अहं नागच्छामि

मध्येमार्ग सा अजा पुनः अचिन्त्यत ।

को जानाति
किं भविष्यतीति ।
संशयग्रस्था सा
शृगालभार्या
अग्रे गन्तुं प्रेरयामास ।

एवं मनसि विचार्य
सा तया सह गन्तुं
निश्चिकाय ।

तदृष्ट्वा अजा संभीता
प्राणरक्षायै अधावत् ।

भर्तुः उपायः विफलः परिणतः इति भग्नाशा
सा तत्रैव तूष्णीम् उपाविशत् ।

मम मनसि काचिदन्या पद्धतिः च आयाति ।
अहमेकंश्रमं करिष्यामि ।

इत्युक्त्वापुनः अजायाः समीपं गत्वा अवदत्

प्रिये तव शक्तिः
अपारा एव ।
तव सान्निध्येनैव
मम पत्युः प्राणाः
प्रत्यागताः ।
सः इदानी जीवति ।
आगच्छतु तेन सह
भाषणं करोतु ।

एषा दुष्टा पुनरपि मां वज्चयितुं यतते
इति मनसि कृत्वा अजा प्रत्यवदत् ।

प्रिये अहम् आगच्छामि , परन्तु
मया साकं मम मित्राणि अपि स्युः ।
एकैकेन मित्रेण समं पञ्चशतं
शुनकाः आगमिष्यन्ति ।

आहत्य द्विसहस्रं शुनकाः
अस्माभिः सह भवेयुः ।
तेषा कृते भोजनव्यवस्था
कार्या नो चेत् ते त्वा
तव पतिञ्च खादिष्यन्ति ।

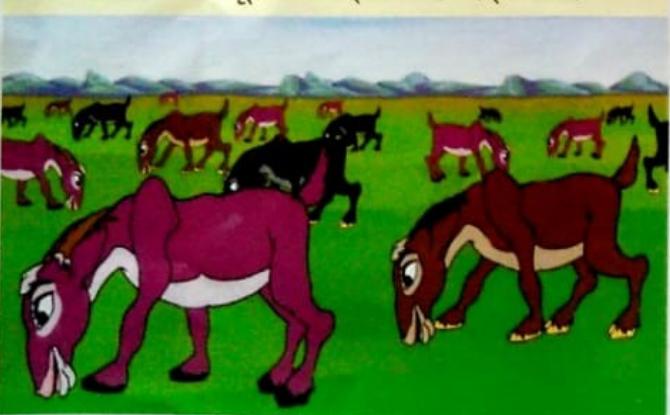
समयमिदं श्रुत्वा
शृगालभार्या
यथाकथजिचत्
ततो गन्तुं व्यग्रतया
चञ्चला अभवत् ।

शुभे भोजनव्यवस्था
सज्जीकृत्य आगमिष्यामि ,
पुनः मिलावः ।

इत्युक्त्वा सा प्राणरक्षार्थम् अधावत् ।

शिष्टः अजस्मूहश्च नित्यम् अनापदं पदम् अवाप ।

दुर्जन प्रियवादी च नैव विश्वासकारणम् ।
मधु तिष्ठति जिह्वाग्रे हृदये तु हालाहलम् ॥
(चाणक्यशतकम्)

रमेष.एच् , जि.एम.एम.जि.एच.एस, पालक्षाद्